

Europejski Rzecznik
Praw Obywatelskich

Tłumaczenie tej strony zostało wygenerowane za pomocą tłumaczenia maszynowego [Link]. Tłumaczenia maszynowe mogą zawierać błędy potencjalnie zmniejszające zrozumiałość i dokładność; Rzecznik Praw Obywatelskich nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek rozbieżności. Aby uzyskać najbardziej wiarygodne informacje i pewność prawną, należy zapoznać się z następującymi informacjami wersja źródłowa na angielski, do której odnośnik znajduje się powyżej. Więcej informacji można znaleźć w naszej [polityce językowej i tłumaczeniowej](#) [Link].

Decyzji w sprawie 819/2007/PB - Odmowa przyznania dostępu do dokumentu dotyczącego postępowania sądowego w sprawie zatrzymywania danych

Decyzja

Sprawa 819/2007/PB - Otwarta 29/05/2007 - Decyzja z 16/12/2009

Komisja odmówiła przyznania publicznego dostępu do wniosku Irlandii w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości. Postępowanie sądowe dotyczyło wniosku o anulowanie dyrektywy 2006/24/WE w sprawie zatrzymywania danych w usługach łączności elektronicznej.

Komisja uznała, że przyznanie publicznego dostępu do wniosku Irlandii przyniosłoby szkodę postępowaniu sądowemu. Opierała się tu na wyjątku w prawodawstwie UE dotyczącym publicznego dostępu do dokumentów, a mianowicie na rozporządzeniu 1049/2001.

Skarżący nie zgodził się z tym. Argumentował, że nawet gdyby obowiązywał w tym przypadku wyjątek, na który powołała się Komisja, „nadrzędne względy interesu publicznego” uzasadniają dostęp do wniosku Irlandii. Skarżący odwołał się do przepisu rozporządzenia 1049/2001, który przewiduje, że nawet jeśli obowiązuje wyjątek dotyczący dostępu, istnieją także „nadrzędne względy interesu publicznego”.

Podczas dochodzenia Rzecznika Sąd Pierwszej Instancji wydał wyrok, zgodnie z którym wnioski stron w sprawie postępowania sądowego powinny zwykle pozostać poufne aż do momentu przeprowadzenia rozprawy (o ile zostanie ona przeprowadzona). W sprawie prowadzonej przez Rzecznika Komisja odmówiła przyznania publicznego dostępu w momencie, gdy nie doszło jeszcze do rozprawy. Podstawa decyzji Komisji była więc w momencie jej podejmowania prawidłowa.

Trybunał Sprawiedliwości przeprowadził następnie rozprawę w sprawie zainicjowanej przez Irlandię. Zdaniem Rzecznika po rozprawie Komisja była zobowiązana do podania ważnych

przyczyn odmowy przyznania publicznego dostępu do wniosku Irlandii. Rzecznik oparł swoją opinię na wspomnianym powyżej wyroku Sądu Pierwszej Instancji. Komisja jednakże podtrzymała odmowę przyznania dostępu, i to bez podania ważnych przyczyn. Rzecznik sporządził więc uwagę krytyczną.

Rzecznik ponadto zajął się kwestią, czy Komisja rzeczywiście zignorowała odpowiednią interpretację wspomnianego powyżej wyroku Sądu Pierwszej Instancji. Prawdopodobnie Komisja tak właśnie postąpiła, ponieważ złożono apelację od wyroku do Trybunału Sprawiedliwości, którego decyzja mogła rzeczywiście zmienić istotne części kwestionowanego wyroku.

W dodatkowej uwadze Rzecznik wyraził zdanie, że możliwość odwołania się do Trybunału Sprawiedliwości nie uzasadnia decyzji o ignorowaniu interpretacji określonej w wyroku, od którego składana jest apelacja. Rzecznik zachęcił Komisję do przekazania odpowiednich informacji i komentarzy na temat jej stanowiska i praktyk dotyczących tej sprawy.

Co się tyczy argumentu skarżącego mówiącego o „nadrzędnych względach interesu publicznego”, Rzecznik uznał, że argument ten nie jest uzasadniony.

OKOLICZNOŚCI LEŻĄCE U PODSTAW SKARGI

1. W dniu 23 października 2006 r. skarżący przedłożył, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji („rozporządzenie 1049/2001”) [1], wniosek do Komisji o dostęp do kopii wniosku złożonego przez Irlandię do Trybunału Sprawiedliwości. Skarga wniosła o stwierdzenie nieważności dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zatrzymywania danych generowanych lub przetwarzanych w związku ze świadczeniem publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej lub publicznych sieci łączności (sprawa C-301/06 *Irlandia przeciwko Radzie i Parlamentowi* [2]).

2. W dniu 16 listopada 2006 r., na podstawie wyjątku mającego na celu ochronę „postępowania sądowego” (art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia 1049/2001), Komisja odrzuciła wniosek skarżącego. Przytoczyła ona dwie główne obawy: *po pierwsze*, strony takiej sprawy sądowej musiały być w stanie działać niezależnie od wszelkich wpływów zewnętrznych, zwłaszcza tych, które mogą pochodzić z grup interesu, a *po drugie*, postępowanie sądowe musiało być prowadzone w niezakłóconej atmosferze.

3. Komisja stwierdziła ponadto, że nadrzędny interes publiczny przemawiający za ujawnieniem nie może zostać zidentyfikowany i że nie można udzielić częściowego dostępu, ponieważ cały przedmiotowy dokument był objęty powyższym wyjątkiem.

4. Komisja wskazała również, że kluczowe punkty wniosku Irlandii o stwierdzenie nieważności

zostały już opublikowane w Dzienniku Urzędowym.

5. W dniu 16 listopada 2006 r. skarżący złożył wniosek potwierdzający na podstawie rozporządzenia 1049/2001, twierdząc, że wyjątek przywołany przez Komisję nie ma zastosowania. Podsumowując, skarżący uznał również, że interes publiczny przemawiający za ujawnieniem jest *nadrzędny*, ponieważ ochrona danych jest szczególnie ważnym prawem podstawowym, w odniesieniu do którego Trybunał Sprawiedliwości wydał już decyzję (wydaje się, że odnosił się do spraw połączonych C-317/04 i C-318/04 *Parlament przeciwko Radzie* (C-317/04) i *Komisja* (C-318/04) [3]), a także z powodu intensywnej dyskusji publicznej na temat dyrektywy zakwestionowanej przez Irlandię.

6. W dniu 19 marca 2007 r. Komisja odpowiedziała na ponowny wniosek skarżącego o udzielenie dostępu i zasadniczo potwierdziła jego odmowę.

7. W skardze skierowanej do Rzecznika skarżący podniósł, że wyjątek przywołany przez Komisję jest nieważny i że nawet jeśli jest on ważny, Komisja niesłusznie stwierdziła, że nie istnieje „nadrzędny interes publiczny” w przyznaniu dostępu.

PRZEDMIOT DOCHODZENIA

8. W dniu 29 maja 2006 r. Rzecznik Praw Obywatelskich wszczął dochodzenie w sprawie następujących zarzutów i roszczeń:

Komisja nie podjęła działań zgodnie z rozporządzeniem 1049/2001, odrzucając ponowny wniosek skarżącego.

Komisja powinna udzielić mu dostępu do dokumentu wymaganego w ponownym wniosku.

DOCHODZENIE

9. W dniu 29 maja 2007 r. Rzecznik przekazał skargę przewodniczącemu Komisji Europejskiej. Komisja przesłała swoją opinię w dniu 13 września 2007 r. W dniu 28 września 2007 r. Rzecznik Praw Obywatelskich przeprowadził dalsze dochodzenia i poinformował o tym skarżącego. W dniu 22 stycznia 2008 r. Komisja przesłała swoją uzupełniającą opinię w odpowiedzi na te dalsze dochodzenia. Rzecznik Praw Obywatelskich przesłał skarżącemu wstępne i uzupełniające opinie Komisji, z zaproszeniem do przedstawienia uwag. Skarżący przedstawił swoje uwagi w dniu 3 lutego 2008 r. Po wstępnej ocenie sprawy i związanej z nią korespondencji ze skarżącym w dniu 25 czerwca 2008 r. ten ostatni poinformował Rzecznika Praw Obywatelskich, że przesłuchanie w sprawie C-301/06 odbędzie się w dniu 1 lipca 2008 r. Jego zdaniem Komisja byłaby następnie zobowiązana do ujawnienia wniosku Irlandii. W świetle tych informacji w dniu 15 lipca 2008 r. Rzecznik zwrócił się do Komisji z pytaniem, czy rozważa ujawnienie wspomnianego dokumentu po wysłuchaniu ustnym w sprawie C-301/06. W dniu 1 grudnia 2008 r. Komisja odpowiedziała negatywnie na pytanie Rzecznika Praw Obywatelskich. Rzecznik

Praw Obywatelskich przekazał następnie odpowiedź skarżącemu, który po upomnieniu przedstawił swoje uwagi w dniu 1 kwietnia 2009 r., stwierdzając, że od zakończenia całego postępowania w sprawie C-301/06 sporny dokument powinien zostać ujawniony.

ANALIZA I WNIOSKI RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH

A. Zarzut braku działania zgodnie z rozporządzeniem 1049/2001 przy odrzuceniu ponownego wniosku skarżącego

Argumenty przedstawione Rzecznikowi Praw Obywatelskich

10. Komisja odrzuciła ponowny wniosek skarżącego o udzielenie dostępu do wniosku złożonego przez Irlandię w toku postępowania sądowego w sprawie C-301/06 *Irlandia przeciwko Radzie i Parlamentowi* [4]. Uznała ona, że dokument ten jest objęty art. 4 tiret drugie rozporządzenia 1049/2001 (ochrona postępowania sądowego) [5]. Skarżący twierdził, że wyjątek przywołany przez Komisję nie ma zastosowania. Uznał on również, że interes publiczny przemawiający za ujawnieniem jest *nadrzędny* – w rozumieniu art. 4 ust. 2 akapit ostatni [6] – ponieważ, podsumowując, ochrona danych jest szczególnie ważnym prawem podstawowym, w odniesieniu do którego Trybunał Sprawiedliwości wydał już decyzję (wydaje się, że odnosił się do spraw połączonych C-317/04 i C-318/04 *Parlament przeciwko Radzie* (C-317/4) i *Komisji* (C-318/04) [7]), a także z powodu intensywnej dyskusji publicznej na temat dyrektywy zakwestionowanej przez Irlandię.

11. W swojej uzupełniającej opinii Komisja stwierdziła, że zrozumiała decyzję Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-36/04 *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji* [8] w ten sposób, że do czasu ustnego rozprawy oświadczenia stron w sprawie są objęte wyjątkiem przewidzianym w art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia 1049/2001. W tym czasie sprawa sądowa, a mianowicie sprawa C-301/06 *Irlandia przeciwko Radzie i Parlamentowi* [9], nie została jeszcze rozpatrzona przez Trybunał Sprawiedliwości. Komisja potwierdziła zatem swoją odmowę nieudzielenia dostępu do wniosku złożonego przez Irlandię. Instytucja potwierdziła ponadto swoje stanowisko, zgodnie z którym nie istnieje „nadrzędny interes publiczny” przemawiający za ujawnieniem informacji.

12. W swoich uwagach skarżący wyraził zrozumienie dla interpretacji przez Komisję sprawy T-36/04 *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji* [10]. Wskazał jednak, że nadal nie podziela poglądu Komisji na temat braku „nadrzędnego interesu publicznego” w ujawnieniu.

13. Skarżący zwrócił następnie uwagę Rzecznika na fakt, że przesłuchanie w sprawie C-301/06 odbędzie się w dniu 1 lipca 2008 r., a jego zdaniem Komisja powinna następnie ujawnić wniosek Irlandii. Rzecznik zwrócił się do Komisji o przedstawienie uwag na temat tej sytuacji w

przedmiotowej sprawie.

14. Następnie Komisja przedstawiła odpowiedź, w której przedstawiła następujące stanowisko:

15. W wyroku w sprawie T-36/04 *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji* [11], który dotyczył ewentualnego publicznego dostępu do własnych pism Komisji, Sąd orzekł, że: „*po przeprowadzeniu rozprawy Komisja jest zobowiązana do przeprowadzenia konkretnej oceny każdego z żądanych dokumentów w celu ustalenia, z uwzględnieniem konkretnej treści tego dokumentu, czy może on zostać ujawniony lub czy jego ujawnienie naruszyłoby postępowanie sądowe, do którego się odnosi*” (pkt 82). Z tego wyroku nie można wywnioskować, że pisma przedstawione Trybunałowi powinny zostać automatycznie ujawnione po rozprawie.

16. W tym samym wyroku Sąd przypomniał, że same sądy traktują pisma procesowe stron jako poufne, zgodnie ze statutem Trybunału, mającym również zastosowanie do Sądu, regulaminu Sądu i Sądu oraz instrukcji sekretarza Sądu Pierwszej Instancji (pkt 87).

17. Trybunał orzekł, że wyżej wymienione przepisy:

„nie zabraniaj jednak stronom ujawniania własnych pism procesowych, ponieważ Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że żaden przepis lub przepis nie upoważnia ani nie uniemożliwia stronom postępowania ujawniania ich własnych pism osobom trzecim oraz że poza wyjątkowymi przypadkami, w których ujawnienie dokumentu mogłoby negatywnie wpłynąć na prawidłowe administrowanie wymiarem sprawiedliwości, co nie miało miejsca w zawisłej przed nim sprawie, zasadniczo strony mają swobodę ujawniania własnych pism (postanowienie w sprawie Niemcy przeciwko Parlamentowi i Radzie, (...)).”

Trybunał nie orzekł, że strony mają swobodę ujawniania uwag *innych* stron postępowania.

18. Niezależnie od tego, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-36/04 jest obecnie zaskarżony (sprawy C-514/07, C-528/07 i C-532/07), Komisja uważa, że z tego wyroku nie można wywnioskować, że Komisja jest zobowiązana do ujawnienia pism innej strony po przeprowadzeniu rozprawy.

19. Odpowiedź zawierająca powyższe stanowisko Komisji została przekazana skarżącemu. Podtrzymał swoje zarzuty i dodał, że sprawa C-301/06 została zamknięta. W związku z tym w każdym przypadku należy udzielić dostępu.

Ocena Rzecznika Praw Obywatelskich

20. W świetle tych zmian w niniejszym dochodzeniu i związanych z nimi wydarzeń zewnętrznych ocena Rzecznika koniecznie obejmuje dwa pytania: Po pierwsze, czy decyzja Komisji w sprawie ponownego wniosku skarżącego była zgodna z rozporządzeniem 1049/2001 w momencie jego podejmowania. Po drugie, czy stanowisko, które Komisja sformułowała w trakcie niniejszego dochodzenia i które dotyczyło wydarzeń po wszczęciu niniejszego zarzutu, jest zgodne z rozporządzeniem 1049/2001.

21. W celu przeprowadzenia pierwszej części oceny warto przypomnieć szczegółowo treść decyzji Komisji z dnia 19 marca 2007 r. w sprawie ponownego wniosku skarżącego.

22. W swojej decyzji Komisja potwierdziła swoje stanowisko, zgodnie z którym wniosek Irlandii w sprawie C-301/06 nie może zostać ujawniony w świetle wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia 1049/2001 dotyczącego ochrony postępowań sądowych. Na poparcie tego stanowiska Komisja przedstawiła następujące powody: po pierwsze, strony takiej sprawy musiały być w stanie działać niezależnie od wszelkich wpływów zewnętrznych; po drugie, ujawnienie wniosków i innych dokumentów w toku postępowania sądowego naruszyłoby prawo stron do obrony i wpłynęłoby na sformułowanie i wykorzystanie argumentów prawnych przedstawionych Trybunałowi.

23. Na poparcie powyższego stanowiska Komisja powołała się na sprawę T-92/98 *Interport II*, pkt 40, oraz sprawę T-174/95, *Svenska Journalistförbundet przeciwko Radzie*, pkt 10.

24. W pierwszym przypadku przytoczonym przez Komisję, *Interport II*, Sąd Pierwszej Instancji dokonał następujących istotnych ustaleń:

„ 40 W świetle powyższych rozważań i z uwagi na wymóg ścisłej wykładni wyjątku wyrażenie „postępowanie sądowe” należy interpretować w ten sposób, że ochrona interesu ogólnego stoi na przeszkodzie ujawnieniu treści dokumentów sporządzonych przez Komisję wyłącznie do celów konkretnego postępowania sądowego.

41 Sformułowanie „dokumentów sporządzonych przez Komisję wyłącznie do celów konkretnego postępowania sądowego” należy rozumieć nie tylko jako pisma procesowe lub inne dokumenty, dokumenty wewnętrzne dotyczące dochodzenia w sprawie przed sądem, ale także korespondencję dotyczącą sprawy między daną dyrekcją generalną a Służbą Prawną lub kancelarią adwokacką. Celem niniejszej definicji zakresu wyjątku jest zapewnienie zarówno ochrony pracy wykonywanej w Komisji, jak i poufności, jak i zachowania tajemnicy zawodowej adwokatów .

25. W drugiej sprawie *Svenska Journalistförbundet przeciwko Radzie* Sąd Pierwszej Instancji poczynił następujące istotne ustalenia:

„ Wnioski Trybunału

135 Zgodnie z przepisami regulującymi postępowanie w sprawach przed Sądem strony mają prawo do ochrony przed nadużyciem pism procesowych i dowodów. Zgodnie z art. 5 ust. 3 akapit trzeci instrukcji dla sekretarza z dnia 3 marca 1994 r. (Dz.U. 1994, L 78, s. 32) żadna osoba trzecia, prywatna ani publiczna, nie może mieć dostępu do akt sprawy lub dokumentów procesowych bez wyraźnej zgody prezesa, po wysłuchaniu stron. Ponadto zgodnie z art. 116 § 2 regulaminu postępowania prezes może wyłączyć dokumenty tajne lub poufne z dokumentów przekazanych interwenientowi w danej sprawie.

136 Przepisy te odzwierciedlają ogólną zasadę należytego administrowania wymiarem sprawiedliwości, zgodnie z którą strony mają prawo do obrony swoich interesów w sposób wolny od wszelkich wpływów zewnętrznych, a w szczególności od wpływów ze strony obywateli.

137 Wynika z tego, że strona, której udzielono dostępu do pism procesowych innych stron, jest uprawniona do korzystania z tych dokumentów wyłącznie w celu prowadzenia własnej sprawy i w żadnym innym celu, w tym w celu podania krytyki opinii publicznej w odniesieniu do argumentów podniesionych przez inne strony w sprawie.

138 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że działania skarżącej polegające na opublikowaniu w Internecie zredagowanej wersji odpowiedzi na skargę w związku z zaproszeniem do publicznego przesyłania uwag pełnomocnikom Rady oraz podania numerów telefonów i faksów tych pełnomocników miały na celu wywieranie nacisku na Radę i wywołanie publicznej krytyki przedstawicieli instytucji przy wykonywaniu ich obowiązków.

139 Działania te po stronie skarżącej wiązały się z nadużyciem postępowania, które zostanie uwzględnione przy zasądzeniu kosztów (zob. poniżej, pkt 140), biorąc w szczególności pod uwagę fakt, że incydent ten doprowadził do zawieszenia postępowania i sprawił, że strony w sprawie złożyły dodatkowe uwagi w tym zakresie.

26. Rzecznik Praw Obywatelskich zauważa, że Trybunał Sprawiedliwości w postanowieniu z dnia 3 kwietnia 2000 r. w sprawie C- 376/98 Niemcy przeciwko Parlamentowi i Radzie [12] poczynił następujące ustalenia (podkreślenie dodano):

„Jeżeli chodzi o naruszenie zasady poufności, nie istnieje żaden przepis ani przepis, zgodnie z którym strony postępowania są upoważnione do ujawniania swoich uwag na piśmie osobom trzecim lub uniemożliwiają im ich ujawnianie. Poza **wyjątkowymi przypadkami**, w których ujawnienie dokumentu mogłoby niekorzystnie wpłynąć na prawidłowe administrowanie wymiarem sprawiedliwości, co nie ma miejsca w **niniejszej sprawie, zasadą jest, że strony mają swobodę ujawniania własnych pism.**

27. Trybunał Sprawiedliwości stwierdził zatem, że istnieje zasada, zgodnie z którą strony mają swobodę ujawniania własnych uwag na piśmie, a negatywne skutki dla prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości mogą wystąpić jedynie w wyjątkowych przypadkach.

28. W niniejszej sprawie wydaje się, że Komisja nie uwzględniła ww. orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości przy podejmowaniu decyzji w sprawie ponownego wniosku skarżącego. Gdyby odpowiednio rozważono wyżej wymienione postanowienie Trybunału Sprawiedliwości, bardziej oczywisty byłby istotny krok proceduralny przewidziany w rozporządzeniu 1049/2001, a mianowicie konsultacje z odpowiednią stroną trzecią, w tym przypadku Irlandią, w sprawie ujawnienia informacji (art. 4 ust. 4). Prawdą jest, że konsultacja ta jest obowiązkowa jedynie „o ile nie jest jasne, że dokument zostanie ujawniony lub nie zostanie ujawniony”. Jednakże w świetle zasady przywołanej przez Trybunał w przywołanym wyżej postanowieniu nie można racjonalnie twierdzić, że „jasne” było, że dokument nie powinien zostać ujawniony. W związku z

tym Komisja powinna była skonsultować się z Irlandią na podstawie wyżej wymienionego art. 4 ust. 4 rozporządzenia 1049/2001. Jej brak w chwili podejmowania decyzji w sprawie wniosku potwierdzającego stanowił, zdaniem Rzecznika, wadę w rozpatrywaniu wniosku skarżącego o udzielenie dostępu.

29. Rzecznik zauważa jednak, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-36/04 *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji* [13] wydaje się potwierdzać, że wnioski złożone przed sądami wspólnotowymi muszą pozostać nieujawnione do czasu rozstrzygnięcia przez właściwy sąd, czy też nie, rozprawy. Negatywna decyzja Komisji w sprawie ponownego wniosku skarżącego została podjęta w czasie, gdy taka decyzja nie została podjęta. W związku z tym była ona istotna pod względem merytorycznym.

30. Jeśli chodzi o kwestię ewentualnego nadrzędnego interesu publicznego przemawiającego za ujawnieniem, Rzecznik nie uważa, aby skarżący przedstawił informacje lub argumenty, które wskazywałyby na istnienie takiego interesu w rozumieniu rozporządzenia 1049/2001.

Dochodząc do tego ustalenia, Rzecznik zwraca uwagę na istotne rozważania i ustalenia Sądu Pierwszej Instancji w sprawie *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji* [14], w szczególności na uwagi dotyczące istniejącego poziomu otwartości w sprawach sądowych na szczeblu Unii (pkt 98–99), jego stwierdzenie, że ograniczenie dostępu w każdym razie nie ma charakteru bezwzględnie (pkt 100) oraz standard oceny, jaki zastosował w tej sprawie w odniesieniu do decyzji Komisji („*nie popełnił oczywistego błędu w ocenie*”, pkt 101).

31. Jeśli chodzi o pytanie drugie, które należy ocenić w niniejszej sprawie, a mianowicie, czy Komisja przedstawiła ważne stanowisko w świetle istotnych zmian, które nastąpiły po niniejszym zgłoszeniu, szczególną kwestią, którą należy zbadać w następstwie przesłuchania w sprawie C-301/06, jest stanowisko Komisji.

32. Jak wskazano powyżej, Sąd Pierwszej Instancji w sprawie T-36/04 *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji* [15] wydaje się potwierdzać, że wnioski złożone przed sądami wspólnotowymi muszą pozostać niejawnymi jako kategoria do czasu rozstrzygnięcia przez właściwy sąd, czy też nie. Rzecznik uważa za naturalne, że skarżący oczekiwał od Komisji co najmniej zmiany decyzji w sprawie ewentualnego dostępu w świetle zakończenia przesłuchania w sprawie C-301/06. Rzecznik Praw Obywatelskich zwrócił się zatem do Komisji o udzielenie odpowiedzi na tę kwestię w piśmie wyjaśniającym.

33. Odpowiedzi Komisji nie można uznać za zadowalającą. Wskazał, po pierwsze, że z wyroku Trybunału w sprawie *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji* nie można wywnioskować, że pisma procesowe skierowane do Trybunału „*należy automatycznie ujawnić po rozprawie*” (podkreślenie dodane). W wyroku tym powołała się ona na następujące stwierdzenie: „*po przeprowadzeniu rozprawy Komisja jest zobowiązana do przeprowadzenia konkretnej oceny każdego z żądanych dokumentów w celu ustalenia, z uwzględnieniem konkretnej treści tego dokumentu, czy może on zostać ujawniony lub czy jego ujawnienie naruszyłoby postępowanie sądowe, do którego się odnosi*” (pkt 82). Po drugie, odwołując się do postanowienia Trybunału Sprawiedliwości przywołanego w pkt 26 powyżej, Komisja stwierdziła, że „*Trybunał nie orzekł, że strony mają swobodę ujawniania uwag innych stron postępowania*”

(podkreślenie dodane); po trzecie, Komisja wskazała ponownie w odniesieniu do wyroku *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji*, że „nie można wywnioskować z tego wyroku, że Komisja jest zobowiązana do ujawnienia *pisemnych uwag drugiej strony po przeprowadzeniu rozprawy*” (podkreślenie dodane).

34. Do celów wniosku o publiczny dostęp do dokumentów na podstawie rozporządzenia 1049/2001 powyższe oświadczenia Komisji nie są pomocne. Komisja przedłożyła trzy oświadczenia na temat tego, co Trybunał „nie” wypowiedział, a każde z tych oświadczeń nie ma oczywistego znaczenia w odniesieniu do stosowania rozporządzenia 1049/2001. Istotny obowiązek, który zdaniem Rzecznika można logicznie wywieść z przywołanego powyżej orzecznictwa, jest zawarty w przytoczonym powyżej oświadczeniu, przytoczonym również przez samą Komisję: „*po przeprowadzeniu rozprawy* Komisja jest zobowiązana do przeprowadzenia konkretnej oceny każdego z żądanych dokumentów w celu ustalenia, z uwzględnieniem konkretnej treści tego dokumentu, czy może on zostać ujawniony lub czy jego ujawnienie naruszyłoby postępowanie sądowe, do którego się odnosi” (pkt 82).

35. W związku z przytoczoną wcześniej zasadą – sformułowaną przez Trybunał – zgodnie z którą strony te mają swobodę ujawniania własnych pism, wydaje się, że Komisja miała obowiązek, po rozprawie w sprawie C-301/06 *Irlandia przeciwko Radzie i Parlamentowi*, zasięgać opinii Irlandii na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia 1049/2001 w sprawie ujawnienia przedmiotowego dokumentu, a następnie przeprowadzić konkretną ocenę publicznego lub poufnego charakteru tego dokumentu. Niedopełnienie tego obowiązku stanowi przypadek niewłaściwego administrowania, a Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawi poniżej stosowną uwagę krytyczną.

36. Poza powyższym ustaleniem Rzecznik zauważa, że odpowiedź Komisji może wywoływać wrażenie, że w świetle faktu, iż *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji* została zaskarżona do Trybunału Sprawiedliwości, postanowiła ona skutecznie zignorować wspomnianą powyżej zasadę. Rzecznik Praw Obywatelskich nie uważa za właściwe pominięcia tego aspektu sprawy. W szczególności Rzecznik rozumie, że istnienie odwołania do Trybunału Sprawiedliwości nie uzasadnia decyzji o pominięciu wykładni przedstawionej w wyroku sądu, od którego wniesiono odwołanie. W związku z tym Rzecznik uważa za stosowne wystosować kolejną uwagę pod koniec decyzji, na którą Komisja zostanie poproszona o udzielenie odpowiedzi w ramach procedury działań następnych w odniesieniu do krytycznych i dalszych uwag za rok 2009.

37. W odniesieniu do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy Rzecznik zauważa, że postępowanie sądowe w sprawie C-301/06 zostało w międzyczasie zakończone, ale skarżący najwyraźniej nie otrzymał od Komisji żadnej dodatkowej istotnej odpowiedzi, sformułowanej w świetle tych zmian. Biorąc pod uwagę, że powyższe ustalenia Rzecznika Praw Obywatelskich zawarte w pkt 35–36 dotyczą konkretnie uchybienia zobowiązaniom związanym z toczącym się powyżej postępowaniem sądowym, o którym mowa powyżej, nie byłoby właściwe wydanie w niniejszej sprawie propozycji rozwiązania polubownego ani projektu zalecenia. Rzecznik Praw Obywatelskich ma jednak nadzieję, że w związku z zakończeniem postępowania w sprawie C-301/06 Komisja poinformuje skarżącego o swoim stanowisku w sprawie jego wniosku o

udzielenie dostępu i uczyni to w odpowiednim czasie.

C. Konkluzje

Na podstawie dochodzenia w sprawie tej skargi Rzecznik zamyka ją z następującą uwagą krytyczną:

W połączeniu z przytoczoną wcześniej zasadą – sformułowaną przez Trybunał Sprawiedliwości – zgodnie z którą strony mają swobodę ujawniania własnych uwag na piśmie, wydaje się, że Komisja była zobowiązana, po rozprawie w sprawie C-301/06 *Irlandia przeciwko Radzie i Parlamentowi*, skonsultować się z Irlandią na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia 1049/2001 w sprawie ujawnienia przedmiotowego dokumentu, a następnie przeprowadzić konkretną ocenę publicznego lub poufnego charakteru dokumentu. Jego zaniechanie stanowi przypadek niewłaściwego administrowania.

Skarżący i Komisja Europejska zostaną poinformowani o tej decyzji.

DODATKOWA UWAGA

W rozumieniu Rzecznika Praw Obywatelskich istnienie odwołania do Trybunału Sprawiedliwości nie uzasadnia decyzji o pominięciu wykładni przedstawionej w wyroku sądu, od którego wniesiono odwołanie. Rzecznik byłby wdzięczny za przekazanie przez Komisję odpowiednich informacji i uwag na temat swojego stanowiska i praktyk w tej kwestii.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 grudnia 2009 r.

[1] Dz.U. L 145, s. 43.

[2] Sprawa C-301/06 *Irlandia przeciwko Radzie i Parlamentowi*, Dz.U. 2006, C 237, s. 5.

[3] Sprawy połączone C-317/04 i C-318/04 *Parlament przeciwko Radzie* (C-317/04) i *Komisja* (C-318/04) [2006] Zb.Orz. s. I-4721.

[4] Sprawa C-301/06 *Irlandia przeciwko Radzie i Parlamentowi*, przywołana powyżej.

[5] Komisja przedstawiła również pewne uwagi dotyczące art. 4 ust. 5 rozporządzenia 1049/2001 (dotyczące uprzedniej zgody państwa członkowskiego na ujawnienie informacji). W świetle poniższych ustaleń nie było konieczne badanie tych uwag w niniejszej decyzji.

[6] " 2. *Institucje odmawiają dostępu do dokumentu, jeżeli ujawnienie naruszyłoby ochronę:*

interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej,

— postępowanie sądowe i doradztwo prawne,

cel inspekcji, dochodzeń i audytów,

chyba że za ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny. ”;

[7] Sprawy połączone C-317/04 i C-318/04 *Parlament przeciwko Radzie* (C-317/4) i *Komisja* (C-318/04) [2006], przywołane powyżej.

[8] Sprawa T-36/04 *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji*, Zb.Orz. 2007, s. II-3201.

[9] Sprawa C-301/06 *Irlandia przeciwko Radzie i Parlamentowi*, przywołana powyżej.

[10] Ww. sprawa T- 36/04 *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji*.

[11] Ww. sprawa T- 36/04 *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji*.

[12] Postanowienie Trybunału z dnia 3 kwietnia 2000 r. przeciwko *Parlamentowi i Radzie*, Rec. 2000, s. I-2247.

[13] Ww. sprawa T- 36/04 *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji*.

[14] Ww. sprawa T- 36/04 *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji*.

[15] Ww. sprawa T- 36/04 *Association de la Presse Internationale przeciwko Komisji*.